

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy we Włocławku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Nazdrowicz (spraw.)
Sędziowie:	SO Lucyna Samolińska SO Andrzej Witka- Jeżewski
Protokolant:	staż. Ewelina Jakubiak

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2017 r. we Włocławku

na rozprawie

sprawy z wniosku M. S. i G. S.

z udziałem (...) S.A. w G.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego we Włocławku

z dnia 8 grudnia 2016 r. sygn. akt I Ns 499/12

postanawia:

- zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie II (drugim) w ten sposób, że zasądzić solidarnie od wnioskodawców M. S. i G. S. na rzecz uczestnika postępowania (...) S.A. w G. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- oddalić apelację w pozostałej części;
- zasądzić solidarnie od wnioskodawców na rzecz uczestnika postępowania kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania za drugą instancję.

SSO Lucyna Samolińska	SSO Mariusz Nazdrowicz	SSO Andrzej Witka – Jeżewski
-----------------------	------------------------	------------------------------

UZASADNIENIE

Aczkolwiek w apelacji wnioskodawców M. S.

i G. S. sformułowany został zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego (skutek naruszenia art. 233 § 1 kpc) to jednak jego analiza wskazuje, że w istocie nie dotyczył on kwestii ustaleń faktycznych. Już bowiem w świetle treści wspomnianego zarzutu jest rzeczą oczywistą, że skoro skarżący powołują się na błędne ich zdaniem uznanie, że służebność przesyłu co do której nastąpiło zasiedzenie na rzecz uczestnika w sprawie I Ns 1215/12 nie jest tożsama ze służebnością, której ustanowienia się domagali to nie ma to nic wspólnego

z dokonywaniem przez Sąd meriti ustaleń faktycznych. A skoro nie został zgłoszony zarzut dotyczący sfery ustaleń faktycznych i jednocześnie Sąd odwoławczy nie zmienił ustaleń Sądu I instancji jak również nie przeprowadził postępowania dowodowego to uzasadnienie jego postanowienia ograniczać się będzie do elementów wskazanych w art. 387 § 2⁽¹⁾ kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc. Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, że o wyłączeniu możliwości zastosowania przepisu art. 387 § 2⁽¹⁾ kpc nie decyduje jedynie werbalne brzmienie zarzutu, ale jego rzeczywista treść, która podlega badaniu przez Sąd II instancji (por np. wyroki Sądów Apelacyjnych : w Krakowie z 28 września 2016r. I ACa 829/16 nie publ., Legalis nr 1543865, w Warszawie z 5 kwietnia 2016r. VI ACa 334/15 nie publ., Legalis nr 1461148, w Warszawie z 9 lutego 2016r. VI ACa 65/15 nie publ., Legalis nr 1428420 i w Katowicach z 19 listopada 2015r. I ACa 618/15 nie publ., Legalis nr 1393020). W tych warunkach można ograniczyć się do konstatacji, że Sąd Okręgowy przyjął ustalenia Sądu I instancji jako własne czyniąc je podstawą orzekania w postępowaniu apelacyjnym.

Wracając do wspomnianego zarzutu to zdaniem apelujących konsekwencją domniemanego naruszenia art. 233 § 1 kpc miałyby być nierozpoznanie istoty sprawy. Ma ono - najogólniej mówiąc – miejsce wówczas, gdy Sąd I instancji zaniechał zbadanie materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (np. brak legitymacji procesowej stron, upływ terminów zawitych, termin przedawnienia, przedwczesność powództwa) względnie gdy rozstrzygnięcie Sądu nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy. W rozpatrywanej sprawie tylko ten ostatni przypadek mógłby wchodzić w grę. Przedmiotem niniejszego postępowania było ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawców, a Sąd meriti oddalił wniosek uznając, że przedsiębiorca przesyłowy nabył służebność w drodze zasiedzenia. Jego orzeczenie w pełni odnosi się więc do przedmiotu sprawy. Kwestia niezastosowania przepisu art. 305¹ kc może być podnoszona w drodze zarzutu obrazu prawa materialnego, który to zarzut wnioskodawcy także podnieśli. W tych warunkach jedynie zupełnie na marginesie można zauważyć, że formułując żądanie wniosku (które nie uległo zmianie przez cały czas trwania postępowania) małżonkowie S. nie wskazali żadnych skonkretyzowanych granic przestrzennych wykonywanej służebności („sfery objętej służebnością”). Już choćby z tego powodu nie można mówić o jakiejś różnicy między zakresem wskazanym w postanowieniu Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 19 maja 2015r. sygn. akt I Ns 1215/12 a objętym żądaniem. Podobnie ubocznie warto też nadmienić, że w tamtej sprawie zakres ten nie był przez nich kwestionowany. Brak było więc jakichkolwiek podstaw, aby w niniejszej sprawie Sąd dokonywał jakiegokolwiek „strefowego zwiększenia” służebności i orzekał dodatkowo w jego ramach.

Chybiony okazał się również zarzut naruszenia art. 305¹ kc.

Jest rzeczą oczywistą, że uwzględnienie wniosku o ustanowienie służebności przesyłu jest prawnie niedopuszczalne gdy przedsiębiorstwo przesyłowe nabyło już taką służebność w drodze zasiedzenia, wobec czego zainteresowanych już łączy dany stosunek prawny i wspomniana potrzeba odpada (na identycznej zasadzie nie jest możliwe nabycie przez zasiedzenie rzeczy przez osobę, która jest już jej właścicielem – np. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2005r. I CK 50/05 nie publ., LEX nr 531 341).

Zarzut obrazu przepisu § 55 ust.1 Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych (Dz. U. Nr 47, p. 401) jest niezrozumiałą

w kontekście wniosku dotyczącego przecież ustanowienia służebności przesyłu. Przywołane rozporządzenie wydane zostało na podstawie delegacji ustawowej określonej w art. 237¹⁵ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku – kodeks pracy (tekst jedn. : Dz. U. 2016.1666 ze zm.) i zawiera przepisy branżowe dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy obowiązujące w budownictwie. Całe zatem rozporządzenie, w tym wskazany w zarzutach apelacyjnych jego § 55 ust.1 pkt 2, zawierający w swojej treści dane dotyczące odległości stanowisk pracy, składowisk wyrobów i materiałów lub maszyn i urządzeń budowlanych bezpośrednio pod napowietrznymi liniami elektroenergetycznymi lub w odległości liczony w poziomie od skrajnych przewodów nie pozostaje w żadnym związku z istotą rozstrzygnięcia w sprawie, której przedmiotem jest ustanowienie służebności przesyłu. W żadnej mierze przepis ten nie odnosi się do określenia zakresu służebności przesyłu niezbędnego do eksploatacji i konserwacji urządzeń przesyłowych.

Uzasadniony natomiast okazał się zarzut zastosowania niewłaściwych przepisów dotyczących wysokości przyznanego uczestnikom postępowania wynagrodzenia z tytułu zastępstwa procesowego. Skoro wniosek wpłynął w marcu 2012r. to znajdowały tutaj zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych...- tekst jedn. : Dz. U. 2013.490 ze zm.

Wynika to bowiem z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. 2015.1804 ze zm. Zgodnie z § 7 pkt 3 w sprawach dotyczących służebności stawka minimalna wynosiła 240 zł. Przez pojęcie to należy rozumieć wszystkie sprawy (poza ochroną posiadania służebności), których przedmiot co do istoty obejmuje służebność gruntową lub osobistą oraz służebność przesyłu. Nie było więc prawidłowe odwołanie się do stawek obowiązujących przy wartości przedmiotu sporu. Przy ustanowieniu służebności kwestia wynagrodzenia za to ustanowienie jest sprawą wtórną i rozpatrywaną w ramach postępowania, którego zasadniczym celem jest powstanie stosownego stosunku prawnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy we Włocławku na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc zmienił zaskarżone postanowienie w punkcie II (drugim) zasądzając na rzecz (...) S.A. w G. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. W pozostałej części apelacja podlegała oddaleniu w myśl art. 385 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

O kosztach postępowania za drugą instancję orzeczono w oparciu o przepis art. 520 § 2 kpc wobec sprzeczności interesów wnioskodawców i uczestnika postępowania. Apelacja okazała się skuteczna jedynie w części dotyczącej kosztów postępowania, natomiast co do meritum została oddalona. Należało zatem potraktować przedsiębiorstwo przesyłowe jako wygrywającą sprawę w całości w postępowaniu odwoławczym. Przysługiwały mu wszystkie koszty poniesione w postępowaniu apelacyjnym, sprowadzające się do wynagrodzenia reprezentującego je radcy prawnego (240 zł - § 5 pkt 3 w zw. z § 10 ust.1 pkt 1 przywołanego rozporządzenia z 22 października 2015 roku).

SSO Lucyna Samolińska SSO Mariusz Nazdrowicz SSO Andrzej Witka - Jezewski